

Gurbette Bayramlar

– hotamisli · 30 Aralık 2022

Gurbette bayramlar olabildiğince durgun geçer. Çocukluğumdaki gibi bir hafta öncesinden bayram heyecanı yaşanmaz. Çarşı pazardaki bayram canlılığı, hareketliliği veya alışverişler yoktur. Resmi bayram tatili yoktur, hatta çoğu şirket elemanlarına bayramda izin bile vermez. Elemanlarının yarıdan fazlasının müslüman olduğu düşünülduğünde, hangi birine izin versin ki? Babanın izin alamayıp çalıştığı bir bayram günü diğer günlerden pek farklı değildir de denebilir.

Yıllar önce gurbette bayramların çok durgun geçmesinden çocuklar adına üzülmüştüm. Böylesi bayramları benimsemeleri, özlemeleri beklenemezdi. 3 – 5 yaşlarında çocuklarım vardı. Çocuklarım hariç, yeğenlerim, arkadaş ve komşu çocukları da vardı. Bunlar için farklı bir şeyler yapılması gerektiğini düşünmüştüm. O zamanlar Akyazılı Vakfında görevliydim. Konuyu gündeme getirip vakıf binasında çocuklara yönelik bayram şenliği yapılmasını teklif ettim. Teklif kabul gördü ve ilk program galiba 1995 yılında yapıldı.

20 ila 30 civarında çocuğun katıldığı bayram şenliği olabildiğince mütevazı idi. Çocuklara şeker paketleri dağıtıldı, merhum İbrahim Okur abi (Allah rahmet etsin, mekanı cennet olsun) Nasrettin Hoca kılığına girip çocuklara masallar anlatmıştı. O yıllar çok sayıda mahalli televizyon kurumları vardı. Bunlardan biri de Feza TV idi. Feza'da bu programa katılıp sunucu Köksal Gör çocuklarla hoş sohbetler etmişti. Popülist bir tabirle efsane bir bayramdı. Kendi fikrini kendin icra et anlayışı gereği ilk programın düzenlenmesinde yardımcı olmuştum. Daha sonraki yıllar program benimsenmiş, benim katkıma gerek kalmamıştı. Hatta o yıllar başka vakıflarında bayram programı düzenlediklerini yerel TV'ler sayesinde görebiliyorduk.

Akyazılı Vakfındaki çocuklara yönelik bayramlar her yıl daha güzel bir şekilde düzenleniyordu. 100 civarında çocuğun katılımıyla şenlikler yapılıyordu. Yanılmıyorsam bu şenlikler 10 yıl devam etti. Son hatırladığım iki şenlik:

Şenliğe rağbet o kadar büyüdü ki, artık vakıf binası dışında düzenleniyordu. Son katıldığım şenlik bir okul binasındaydı. Tek hatırladığım o günkü vakıf müdürünün hararetli konuşmasıydı. Çocuklara yönelik düzenlenen bayram şenliğinde, yetişkinlerin bile anlamakta zorlandığı bir nutuk çekmişti Yalçın bey! Hatırladığım son bayram şenliği için postadan davetiye gelmişti: filan düğün salonunda bayram programı düzenlenmiştir. Giriş kişi başı ... euro. NOT: çocuklar getirilmesin!

Bu davetiyeyi görünce kan beynime sıçradı, vakıfa mesaj gönderdim, zaten vakıf ile ilişkim bitmişti. “Biz bayram şenliklerini çocuklar için başlattık, çocuklar bayramı sevsin diye başlattık. Bugün elime ulaşan davetiyede bayram şenliğine çocuklar gelmesin diye not düşülmüş! Yaptığınız yanlıştır, merhum İbrahim abinin kemiklerini sızlatıyorsunuz!”

Samimi duygularla başlatılmış olan bayram şenliği amacından saptırılmıştır ve nihayetinde devam ettirilememiştir. Çocuklarımıza bayramlarımızı ve beraberinde kültürümüzü sevdirmek için başlatmış olduğumuz bayram şenliklerini amacından saptırıp devam etmesini imkansız hale getirenlere hakkımı helal etmiyorum. Aradan yıllar geçti, bazen çocuklarım o bayram şenliklerini hatırlarlar: “baba o bayram şenlikleri o kadar güzeldi ki, halen unutamadık...”

Evet, gençlikte bir şeyler yapmaya çalıştık. Mevlit kandillerinin de daha canlı geçmesi için çok çabaladım ama genelde vakıfların ilgisizliği ve alakasızlığı ile karşılaştığımı kayd etmekle yetineyim.

Sadede geleyim: müslümanlar yılbaşı, Noel kutluyor diye küplere binenlere soruyorum. Kendi bayramlarımızın daha canlı, coşkulu, şen ve güzel geçmesi için ne yaptınız? Eğer hiç bir şey yapmadıysanız, misyonerler geceli gündüzlü çalışıp kasabalarda bile müslüman evladına Noel denen papazı dede diye sevdirebilir... Hiç bir şey yapmadıysanız küçük kasabalarda bile Hristiyanlık adeti olan çamlar süslenir...

Neticeyi kelimeler çok çalışsan kazanır, çok nutuk çekenler değil!

Abdullah Konuksever